Написав нічий=божий
Четвер, 12 травня 2011, 00:08

На зламі тисячі віків.

Тварину легше полюбити,

Чи птаха з раненим крилом,

Аніж людське життя розбите

Під переможеним щитом,

Якщо і нас не пожалів

Цей вік бездушно-прогресивний,

На зламі тисячі віків,

Шляхом ведучи людство хибним.

Що є суха безплідна гілка,

Якщо зелену розтоптали,

У полі ще одна могилка,

Але Христа смерть не здолала.

Як до хреста Христос прибитий,

Дивлюсь і плачу, і молюся,

Як кожен з нас в одежі, ситий,

І за дітей своїх боюся.

Чому Він там висить розп’ятий,

З підбитим боком, що кровить?

Хотів бо світ весь обійняти,

Але щось руки ті держить.

То цвяхи, гріх людський, прокляття,

Тож мав би я за те висіти,

Але Христа за мене стратять

А як мені …Як далі жити?

Він гине там за грішних нас,

Щоб душі нам свої спасти,

І це, повір, останній шанс

Біду від себе відвести.

А ти в хвилини ці останні

Не віриш в те, що Він воскрес,

І тонеш в цьому океані

Гріха, все далі від небес.

І людство гине, як ніколи,

Під сніп ховаючись вінків,

Хрестами всіяного поля

На зламі тисячі віків.